

Den Srisinde.

Et Algeblad af blandet Indhold.

3die Aarg.

Loverdagen, den 4 Marts, 1837.

Nr. 9.

Redigeret af Claudius Rosenhoff. Forlagt af Boghandler Philipsen.

Christian den Femtes Nodanker.

„Gud holdt paa mig, og jeg holdt Christian den Femte,
Der en forvistet Storm i Øster-Søe hamme klemte.
To Rigers Liv og Død paa to Tern-Hager laae,
Jeg derfor her sat til et øvigt Minde staae.“

Th. Ringo.

Ville J endnu engang
Lytte til en Fortids Sang
Om Kong Christian den Femte?
Mild i Fred og bold i Krig,
Fryder hver en Sanger sig,
Naar for ham han Harpen stemte. —

Glyver Stormen løsnet ud,
Kan ei noget Kongebud
Atter den i Skranker twinge
Alle Drottirs høie Drot,
Han, den ene Store, blot
Stække kan dens stærke Binge. —

Bjærnt fra Herthas grønne Øe,
Paa den gronne Østersø
Tumlede Kong Christjans Snekke.
Kæmpende mod Vorens Magt
Tykkes Folket fast forsagt —
Kongen relig stod paa Dækk.

Tungest Anker kastet blev,
Dug, for Binden Skuden drev
Mod de farefulde Kyster;
Flug det andet sanktes ned,
Gi dets Land i Grunden beed,
Bleg og rødd Matrosen ryster.

Det ei hjalp at rebe Seil,
Begge Ankerne slog seil,
Kun et lidet er tilbage; —
„Ak! hvad kan det batte nu?“
Folket streg med hænge Gru,
Bilde Ankeret ei tage.

„Kast i Herrens Navn det ud!
Hvo er mod, naar med er Gud?“
Tillidsfuld Kong Christian sagde.
Og i sorte Dyb det før,
Og Forbauselsen var stor,
Da i Baand sig Skibet lagde.

Gunstig Medbor fulgte snart,
Bølgehesten løb sin Far
Med Kong Christian den Femte.
Ankeret, belagt med Guld,
Man, for Frelsen underfuld,
Som en Skat herinde gjemte.

sig fra den fjerde Kant, er naturligt, da Nissen be-
styrer hans Post saa lange.

Saaledes fortalte min Kamerat. Jeg troer juſt ikke meget paa denne Krenike, dog fordristede jeg mig ikke til at overtræde Forbudet. En Nat kunde jeg dog ikke modſtaa Triftelsen. Det havde været Vor Frue Dag. Mine Kamerater havde tillavet en god Eggepunsch, og jeg maatte driſke med. Da blev jeg varm i Hovedet, jeg besluttede, trods alle langarmede Nisser, Spogelser og Trolde, at ſee, Hvad der foregik ved Frue-Kirke imellem To og Tre, og nu füſlede jeg mig op til Muren, da vor Kloſteſummede ſine tvende Slag, ſtift stirrende over mod den prægtige, ſkyhøie Kirke.

Hvilket Syn frembød sig ikke for mit Dje! Det høie Spir begyndte at valle, en rød Hane galede i Taarnets Luger paa den øverſte Etage. Med et frygteligt Dron ſtrytede den store Stormkloſte ned. Hele det ſtoltte Mesterverk sank i Gruus. Jeg vilde udſtode et Angſtſtrig; men det var mig, ſom om Maren reed mig og sammenſnørede mit Bryst. End derefter kom jeg etter til Sands og Samling. Iſtendt for den herlige Bygning ſtod der nu et hvidt Spogelſe med en lille Flamme paa Hovedet. Saaledes forekom det mig i Begyndelsen; men snart blev jeg vær, at det ogsaa var et Slags Taarn, og at den lille Flamme var et forgyldt Kors. Ved dette Taarn ſtod en uhyre stor Fattigblok. Heri lagde forbideragende pyntede Liig en Gave; jeg ſaa ogsaa lyſtige Klubbredre putte Penge i Blokken, idet de med græſſelige Gebærder truede ad Taarnet; gamle Koner, ſjælvende af Kulde, ſtag en Skilling i Bøffen og pegede paa Vogne, belæſſede med Brænde. Man ringede med Kloſten; men, imedens man kunde høre den forrige Stormkloſte over hele Byen, kunde denne, ſjældt pyntelig nok, næppe lyde tværs over Gaden til mig. Nu kom man med en stor Kæſe; jeg troede det var en Liugkiste; men rundtom flagrede Engle og Sera-

pher, syngende Jubelhymner og Lovsange; og nævndeſt front det Navn, for hvilket alle Knæ ſkulde boie sig. Ja, det var Christus! Han ſkulde ind i Kirken, men kunde ikke komme. Der var en Murer og en Tommer og altſlags Haandverksfolk, ſom bandende og ſtoiende brede Hul paa Kiruemuren, og nu trak Forloſeren ind med Spot og Latter, iſtedet for med Bon og Sang. Man begravede den Indbragte, tilligemed hans hellige Apoſtler, og da nu Johannes vilde begynde at prædike Bod og Omvendelse for Folket fra Gavlen over Hovedindgangen til Kirken, da hed det: Gefsimset kan ikke bære ham, og Drkenens Prædikant blev ſkrinlagt med alle de Øvrige.

Det fortnedes for mine Ære! Jeg ſaldt paa Knæ og ſtammede: Alle gode Alander love Herren! Da fleg Kloſten Tre — Spogeriet forsvandt og den ſjonne Bygning: Vor Frue Kirke ſelv, ſtod rank for mig igjen i ſin fulde Storhed. Men Synet har jeg optegnet, kommende Slægter til Advarſel og Formaning; thi ſjældt jeg, ſom jeg har tilſtaaet, var noget ſvimmel af mine Kameraters Eggepunsch, ſaa ſaa jeg det dog Altsammen for tydeligt, til at det blot ſkulde have været en Drom, eller et Billede, den ophidſede Phantasie foregøglede mig.

Curiosa

ved Subscriptionſamlingen til Thorvaldsens Museum.

„Derom Redebonhed er forhaanden, da er Enhver „velbehagelig i Forhold til det, han haver, ei i Forhold til det, han ikke haver.“

(2 Cor. 8, 12.)

Hensigten med disſe Smaabemerkninger er ingenlunde, derved at ville optræde ſom Partigjænger i en Feide, der føres andetſteds med en forunderlig Høngen ved

Ordet, Sagen selv til lidet Vaade; endnu mindre, at ville føre Striden over paa en anden Mark, end den, hvor Angrebet begyndte, og Hovedslaget altsaa bor staae: — ifkun om nogle Pudsfejligheder ved Subscriptionssamlingen til hint intenderede National-Monument skal her være Talen.

Det kan ikke fragaaes, at En af Øherr. første Indbydere, med en vel overdriven Iver søger at fremme Subscriptionen, ved at hævde i en temmelig udstrakt Kreds. Forsaavidt, at denne Iver udspringer af Interesse for Kunst og Kunstneren, er den jo meget prisværdig; men, man glemme ikke, at den sande Iver aldrig bor være blind, og at Folket, ved en saadan Leilighed, kun skal overtales ved at overtydes! Dette være blot sagt i Forbigaaende!

Meer mærkværdigt er det at erfare, at en herverende Sect af den christelige Religion finder det imod sine Troesansuelser, at yde Noget til den paatænkte Bygning. Det synes næsten at være utroligt, at der endnu skulde herske en saadan Intolerance i et saa oplyst Land, hvor fri Religionsøvelse oveni-fabet er hin Sect tilladt. Disse rettroende Folk og sande Christne, udi egen Indbildung, skulde læse Thieles lille Skrift; de vilde da deraf, til deres Veroligelse, erfare: hvorlunde selv Troens Repræsentant, den trekronede Pave, ansaae Lutheraneren Thorvaldsen for god Christen nok, til at udføre den allerhøjstsalige Pius Vlldes Monument i selve Rom, medens de ikke her, uden Samvittighedsscrupler, tor vove at yde en Skjærv til vor Kunstners Forherligelse.

Heist comiss fremtræde ogsaa ved samme Leilighed Subordinationsforholdene i hele deres jaammerlige Stikkelse. Saaledes blev f. Ex. en Embetsmand, der, skjønt i en underordnet Stilling, fandt Kjærlighed for Ideen, og vilde tegne sig for 4 Rdl. aarligt Bidrag, gjort opmærksom paa, at hans første Foresatte ifkun havde skrevet sig for 2 Rdl. og hans nærmeste Formand kun for 1 Rdl.; hoiere end

til 2 Rdl. kunde han altsaa, for ikke at overtræde Respecten, paa ingen Maade gaae.

Dog, den bedste Curiositet er forbeholdt sem Rosinen i Enden. — Man har næmlig foranstaltet Indbydelseslister til de twende borgelige Corpser, hvilke Lister Underofficererne og Andre pligtstykldigst maae præsentere Mandskabet. Herimod lod sig vel Intet med Troe indvende; (thi at Saadant ikke vedkommer den militaire Dienste, tor ikke komme i Be-tragtning): dersom blot Borgerstabet i alle Henseender svarede til sit Navn. Men, det er kun altfor bekjendt, at Pluraliteten af dets Individuer ifkun er Borger, naar Uniformen paatækkes, men forresten ikke Borger i Staten. Kun et lidet Udbytte tor man altsaaa vente sig, naar man derhos erindrer, at de, der tjene i Corpse og have Evne til at give Noget, ogsaa staae i andre Forhold, være sig enten i et Laug, i en Klub, eller anden Forening, hvor de da forloengst have haft Leilighed til at tegne sig for Bidrag; og de derimod, der ere i mindre gunstige Omstændigheder, næppe ville sole sig synderligent tiltalte, ved ad denne Vei at blive anmodede om deres Bistand, da de herved ligesom see en Forpligtigelse til, ogsaa fremtidigen at erlägge de frivillige Musikbidrag, der optræves paa lignende Maade, og som den største Deel af Borgerstabet vægrer sig ved at give. — Da det dog i alle Tilfælde ikke kan fragaaes, at Foranstaltningen er skeet i bedste Hensigt, saa vilde det være uødelt, at raallere videre derover, man maa idetsted ønske, at Udfaldet maa overgaae Forventningen. — Alligevel har dog hine Subscriptionslister givet os Anledning til at beundre den Tact, en Compagniechef, eller Den, der paa hans Begne har været Concipist, har lagt for Dagen, idet der, paa en af disse, iblandt Mandskabet circulerende, Lister findes den, imod Hensigten saa ganske stridende, Be- mærkning: „Under 3 Mark antages ikke.” — I Folkebladet Nr. 51 hedder det dog: „Bidrag mod-

„tages, de være nok saa ringe. I de faa Dage, siden Indbydelsen er udstedt, ere allerede mange Vibdrag tegnede af Individer af den arbeidende og thesrende Klasse fra 1 ABD. til 1 Mt. Dette er just dette Grempel, vi haabe vil blive fulgt og understøttet af Mange.” — Man løser jo i Skriften (Marc. 12 C. 41—44, og Euc. 21 C. 1—4) hvorledes den fattige Enke, som lagde to Skjærre eller een Hvidt i Templets Kiste, gav Mere end alle de Andre, der kun lagde af deres Overflod. Skulde derfor hin Captain's eller hans Skrivers Grempel blive efterfulgt af Mange i Corpserne (hvilket ikke kan trees), da er det nok muligt, at en saadan tactlos Takt, en saadan Bestemmelse af Minimum for Bidragenes Størrelse, vil skade Sagen mers, end den hele Indsamling ved de borgerlige Corpser kan gavne den.

Politi-Spionen.

(Sluttet.)

XI.

Skriftmaalet.

Henimod Morgenstunden formaade Rosalie ikke længer at modstaae Sovngudens Magt; da Rudolph aabnede Dinen, havde hun blideligen tillukt sine. Hans første Blit saldt paa den sotslumrende sjonne Pige; med en Henrykelse, han i dette Dieblik maatte ansee for syndig, betragtede han Hjertets relige Pulsslag, der kun undertiden blev afbrudt ved et halvt dæmpt Suf, som om hun selv idromme frygtede for at vække den, hun troede endnu trygt at hvile ved hendes Side. Kun ved megen Selvovervindelse lykkedes det ham, at bortvende sit Blit fra denne fjære Øjenstand, og da saldt det paa Tegnebogen, der laa paa samme Sted, hvor han havde henlagt den.

Han greb med sjælvende Haand efter den; dog, snart overvandt en bedre Felelse hans Beslutning. Han tog en Strimmel Papir og strev med Vlyant de Linier: „Et flygtigt Blit har ladet mig ahne, hvad denne Beg indeholder; men, jeg vil ikke benytte en uadel Fordeel, til at slappe mig den Bisped, jeg endnu haaber at finde paa en lovlige Maade. Saalenge Bogen har været i mine Hænder, har den ikke været aabnet. — Lev vel Rosalie! Vær relig — Alt vil ende sig til det Bedste.”

Sagte sneg han sig til Doren. Endnu et Blit, et langt og inderligt Blit, kastede han til den Elskede, da ilede han hurtigt bort.

„Luk op, Herr Schulzmeyer!” raahte han, da han stod udenfor Skolemesterens Dør. „Luk op, Daniel Schulzmeyer! jeg maa endelig tale med Dem.”

Langsomt aabnede Pedagogen Doren for den Aftenen, der lettere formaade at gjøre Indtryk hans Horenerver, end et Par 16 Pundigers Datoer. Nappe var Rudolph inde i Værelset, før end Daniel kastede Globrodden, han ihast havde svøbt om sig, og begav sig atter til den varme Seng, for saaledes i Ro og Mag at erkynlige sig om Anledningen til dette aarle Besøg.

„Jeg agter at gifte mig,” begyndte Rudolph med paatagen Munterhed.

„Nu, det kan jeg lide! Morgenstund har Guld i Mund,” svarede Schulzmeyer meget glad, i Forventningen om en behagelig Aften i denne Anledning. „Hør, min Son,” vedblev han, derhenne i Skabet staaer en Caraffel med en Marveliqueur, den er probat maa Du tro, vil Du ikke tage os den; Morgenlufsten er ikke meget sund paa denne Alarstid.”

Rudolph opfylde hans Begjæring. Skolemesteren tog sig en dygtig Slurk, og spurgde da, hvori han ved dette Arrangement kunde staae sin gode Ven